

NOAPTE CU STELE

Întunericul începea să coboare lin peste dealuri iar pădurea căpăta tot mai mult aspectul unei umbre întunecate, plină de mister. Universul își aprindea rând pe rând felinarele sale, stele îndepărtate ce-ți dădeau senzația că, privindu-le, evadezi din închisoarea spațiului terestru și străbați distanțe metagalactice până acolo, la steaua aceea sclipitoare, de exemplu, cu o ușoară tentă roșiatică. Nu știi ce te așteaptă când ajungi și nici tot drumul până la ea dar vrei să fugi, să zbori, pentru a simți senzația aceea care nu poate fi decât minunată de a te găsi în mijlocul creației, de a putea privi universul aflându-te la sânul său, printre planete și stele vii sau moarte, meteoriți și praf cosmic.

- La ce te gândești când privești stelele? răsună o voce caldă venită parcă din eter.

- Ce... ce-ai spus? se bâlbâi Dan revenind la realitate.

Sim îl privea iar ochii săi mari, de un albastru adânc, străluceau în lumina Lunii. Tenul alb-sidefiu a cărui finețe îl fermecase se contura perfect în semiîntuneric. Uitându-se la ea își reaminti că era ultima zi din mini-vacanța de câteva zile petrecută la bunici și că o adusesese aici, pe dealul din apropierea casei, hotărât să-i declare iubire eternă. Dar în timp ce privea stelele se întâmplase ceva, ceva care se întâmpla de fiecare dată când le privea, însă niciodată atât de straniu ca acum. Mereu se simțea emoționat când ridica ochii la cer dar acum...

- La ce te gândești când privești stelele ? repetă Sim încet.

"Mă cheamă Pleiadele" vru să răspundă dar se opri. Sim știa doar că este îndrăgostit de stele și cât de mult își dorea să ajungă la ele, nu și că... Un asemenea răspuns i-ar fi părut ciudat.

Și totuși... De când privise cerul înstelat și observase activitate în Pleiade, simțea că nu mai este același. Dorul de stele, dorul de cei rămași acasă, de sora sa Uxxy, devenea tot mai acut. Acel du-te-vino regulat al punctelor luminoase nu putea fi altceva decât cursele ce aveau loc periodic între planeta natală, Entoria, și Grenzia, planeta prietenă. Grenzii, ca și entorienii, împreună cu civilizațiile de pe alte șapte planete din roiul stelar Pleiade, făceau parte din Casta Pleiazilor, aflându-se în conflict cu Grupul Celor Cinci Imperii de la marginea constelației Taurul. Planeta grenzilor se afla la numai 10 de ani lumină de Entoria și el era nevoit să privească totul aflat la 400 de ani lumină distanță, pentru cine știe încă câtă vreme.

400 de ani lumină! Îi era tot mai greu să suporte depărtarea de casă iar oamenii, plantele, animalele, Pământul în sine și, ceea ce era mai grav, Sim însăși, îi păreau tot mai străine. Dar nu avea ce face! Atunci când hotărâse să dezerteze din Elita Cavaleriei Pleiadelor pentru a nu participa la un război pe care el îl considera stupid și fără rost, singura șansă de a supraviețui fusese să se refugieze undeva cât mai departe de casă, pentru a nu fi găsit și pedepsit. Spera ca războiul să se sfârșească cât mai repede pentru a se putea întoarce fără teamă, fiindcă membrii Elitei Cavaleriei erau considerați dezertori doar pe timp de război, în rest fiind liberi să plece oriunde doresc.

"Oare își dă seama ce se întâmplă cu mine?" se întrebă Dan lăsându-și privirea să se piardă în albastrul nesfârșit al ochilor, lucru ce-i crea senzația stranie că astfel privea în adâncul sufletului ei. "Cum ar putea? Nici eu nu-mi dau seama prea bine." Se aplecă spre ea, sărutându-i buzele calde și catifelate. Un fior îi străbătu trupul. Sărutul acesta pământean cu o pământeană, îl excitase aproape la fel de mult ca și cel entorian. Cât de bine se adaptase în noua sa postură!!! Prea bine chiar! Și nu trecuseră decât 100 de ani pământeni, iar el mai avea de trăit cel puțin 250 din care nu știa câți îi va mai petrece aici. Și cu numele său – Dan

– se obișnuise atât de mult încât, uneori, nu-și mai aducea aminte propriul nume. Iar asta-l speria! Nu dorea o adaptare perfectă iar dorul de casă îi menținea vie speranța că va rămâne entorian, indiferent cât va mai trebui să locuiască pe planeta adoptivă.

- Știi de ce te-am adus aici, tocmai în vârful dealului ?

- Îhm ! murmură Sim. Ca să-mi spui că mă iubești.

- Nuuu... Ca să îți spun că te voi iubi etern, precum existența universului.

- Mincinosule ! râse ea. Tu iubești mai mult stelele alea decât pe mine.

- Ba nu !

- Ba da !

- Ba nu !

Dan se cabră, mârâi ca un tigru apoi sări asupra ei și îmbrățișând-o, se rostogoliră râzând prin iarba moale. Se desprinseră din îmbrățișare și rămaseră întinși pe spate cu ochii ațintiți la cer. O iubea enorm și, deși știa că într-o bună zi va trebui să o părăsească pentru a se reîntoarce acasă, nu putea să renunțe pur și simplu la ea, la clipele minunate pe care le trăiseră împreună, la sentimentele care consolidaseră treptat relația lor. Greierii cântau minunat iar un cosaș țârâia undeva într-un tufiș din apropiere.

- De unde știi că universul va exista etern? întrebă Sim. Am citit că universul în care trăim noi acum n-a existat dintotdeauna și că a luat naștere în urma unei explozii uriașe.

- Universul este etern, indiferent câte stele sau planete se nasc sau mor în el, chiar dacă ele alcătuiesc o galaxie, mai multe sau chiar un univers precum acesta în care trăim și noi, pământeni. „Și pleiazii, și grenzii“ mai spuse el în gând, oprindu-se la timp pentru a nu vorbi cu voce tare. Nu înseamnă că înaintea Marii Explozii în urma căreia s-a născut universul nostru nu era nimic. Existau, și mai există, alte universuri.

- Atunci, dacă sunt mai multe universuri, de ce oamenii spun "univers" ?

- Pentru că se referă doar la *acest* univers. În fapt, e vorba de un metaunivers. O colecție de universuri în care ciclul existenței este același ca peste tot, pe Pământ sau aiurea în galaxie: apariție, evoluție, dispariție. Universurile se nasc și mor, dar metauniversul va exista întotdeauna. El este etern.

- Cum poți fi sigur că e așa? Nimeni n-a verificat.

Ce rost avea să-i povestească că înaintașii entorienilor, cam pe vremea când pământeni de-abia își începeau evoluția, în expedițiile lor, descoperiseră marginea acestui univers și chiar trecuseră într-un altul ale cărui legi ce-l guvernau nu reușiseră să le înțeleagă niciodată? Nici un echipaj care ajunsese în Celălalt Univers nu se mai întorsese vreodată, fiind pierduți pentru totdeauna în acel mister de nepătruns, victime – probabil – ale acelor altfel de legi, nemiîntâlnite în universul de baștină.

O singură dată, acum 500 de cicluri entoriene, prin cine știe ce miracol, se întorsese o capsulă trimisă spre Entoria de echipajul unei expediții, ce avea stocată în computerul de bord fragmente din memoria vizuală a acelor temerari, singura modalitate prin care s-au putut păstra informații despre Celălalt Univers. Din păcate nu i-a ajutat să afle mai multe. O culoare turcoaz se vedea pretutindeni, iar ceea ce presupuseseră ei că trebuie să fie planete și sori aveau forme probabil normale pentru universul respectiv dar care nu puteau fi asemuite sau definite prin nici o formă geometrică din universul cunoscut. Puținele date despre elementele chimice ale aceluia univers indicau doar neonul, restul fiind o sumedenie de elemente pentru care Creierul afișa semnul întrebării. Nici un alt element chimic cunoscut în universul nostru ! Vreme de multe cicluri se întrebaseră ce fel de graniță făcea ca cele două universuri să nu se întrepătrundă, perturbându-se unul pe celălalt, și care totuși putea fi ușor trecută.

- Ce-i drept, nu sunt sigur! răspuse Dan. Dar nu-mi pot imagina deloc că la dispariția universului nostru, aici o să rămână un vid imens. Cu siguranță ceva va lua locul universului dispărut.

- Tot nu mi-ai spus la ce te gândești atunci când privești stelele.

Crezuse că discuția o va face să uite de întrebarea asta, dar se înșelase. Își dădu seama că nu mai putea să evite adevărul, fiindcă o iubea prea mult pentru a mai continua să mintă. Se gândea doar cum să-i spună fără să-i provoace suferință și fără să o sperie. În sfârșit se decise cum trebuie să continue discuția.

- Mă gândesc dacă nu cumva acolo, undeva... printre stele se află casa mea. Așteptă cu înfrigurare reacția ei.

Sim zâmbi.

- Ce drăguț ! Chiar crezi că ai putea fi de-acolo, din stele ?

- Da, și nu numai cred lucrul acesta, îl simt. Știi, câteodată mă trezesc dimineața și mă uit speriat în jurul meu. Totul mi se pare străin: casa, locul, plantele, și-mi doresc să mă aflu într-un vis urât din care mă voi trezi. În cele din urmă îmi dau seama că aici înseamnă "acasă", că totul n-a fost decât o impresie izvorâtă din dorința mea de a zbura printre stele. Uneori mi-aș dori să fiu de-acolo, dintre stele.

- Ciudat ! îi șopti Sim mângâindu-i părul și sărutându-l pe lobul urechii. Și eu am simțit de multe ori că ai veni de departe. Nu știu ce-mi spunea asta: gesturile tale, modul tău de gândire straniu, misterios. Pari a ști lucruri pe care nici un om nu le știe. Poate sunt închipuirile mele sau poate... te iubesc prea mult.

Îl sărută pe gură lung și pasional. Simți adrenalina accelerându-i bătăile inimii și respirația devenindu-i din ce în ce mai sacadată. Se întinseră pe iarbă făcând dragoste acolo, sub cerul liber, vegheați de stelele licăritoare și de Lună, acompaniați de cântecul greierilor.

Lui Dan aproape că nu-i venea să creadă. Avusese contact sexual cu o pământeană, cu femela unei alte rase inteligente. Se simțise nemaipomenit de bine și tocmai asta îl îngrijora. Începea să se acomodeze cu rolul de pământean și dacă va mai trebui să stea aici încă un secol sau două avea să uite ce înseamnă să fii entorian, devenind OM. Îi plăcea planeta, iubea oamenii și celelalte ființe ale Terrei, o iubea pe Sim, dar nu dorea să ajungă OM. Voia să rămână entorian ! TREBUIA să rămână entorian ! Și în clipa aceea luă decizia: îi va dezvălui adevărul cu orice preț. Miza pe inteligența și înțelegerea ei, sperând să nu aibă vreo reacție necontrolată. Știa că va trebui să-și continue viața în exil sub masca de pământean dar măcar, dacă ea îl va accepta în continuare, va ști cine este cu adevărat. Simțea că astfel nu-și va trăda rasa prin debranșarea mentală de la rețeaua Entoriei.

- Sim, trebuie să-ți mărturisesc ceva. Mai înainte vreau să-ți cer iertare că nu ți-am spus la începutul relației noastre. Iubindu-te prea mult, mi-era teamă de reacția ta. Dar pe parcurs am realizat că tu poți înțelege.

Îl privea tăcută, cu ochii săi mari. "Pe Ak'ir, cât de frumoasă este" își spuse. "Sper că mă va iubi la fel și după ce va ști adevărul."

- Iubito, eu nu sunt ceea ce par a fi !

- Știi ! răspuse ea. Ești un ciudat și de aceea te iubesc.

Se apropie să-l sărute dar Dan o prinse de umeri, îndepărtând-o. Privea fix în ochii ei.

- Sim, te rog să fii serioasă o clipă, măcar o clipă ! se răsti Dan.

- S-a-ntâmplat ceva ? Părea speriată de reacția lui. Nu te-ai mai purtat niciodată așa !

- Îmi pare rău ! Încerc să-ți spun un lucru important pentru amândoi și vreau să mă ascuți cu atenție ! Eu nu sunt de pe-aici, nu sunt de pe Terra, nici măcar din sistemul vostru solar. Vin de pe o planetă numită Entoria, aflată la 400 de ani lumină distanță !

Brusc regretă că-i spusese, dar în același timp simți o ușurare. Câteva clipe se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi ea îi răspunse zâmbind:

- Te cred Dan ! Oricum, ești al naibii de sexy pentru un extraterestru.

- Numele meu nu este Dan, ci Ewa'y. Iar înfățișarea mea reală este cu totul alta. Promiți să nu te sperii dacă mă vei vedea așa cum sunt?

- Promit ! șopti Sim și Ewa'y detectă un ușor tremur în glasul ei. Totuși hotărî să o facă.

Comandă mental ADN-ului să înceapă procesul de metamorfozare și, în mai puțin de un minut, în fața lui Sim se găsea o creatură care nu mai semăna absolut deloc cu bărbatul dinainte: înaltă de 2,50 m, cu pielea de un verde închis, acoperită pe tot corpul cu solzi ce formau un soi de platoșă. Membrele superioare și inferioare erau în număr de două, asemenea oamenilor, dar prevăzute cu gheare mari și groase. Avea ochii de culoare cărămizie, fosforescenți. Liniile feței aduceau vag cu cele umane, dar erau mult mai ferme și imobile.

- Nu te-ai speriat ! se bucură Ewa'y simplu. Avea vocea neschimbată, singura care mai amintea de Dan.

- Am promis că nu mă sperii ! răspunse Sim calmă. Se ridică de jos și îl îmbrățișă strâns. Trupul său era ușor cald. Ținându-l așa îi spuse:

- Eu te iubesc în continuare Dan...

- Ewa'y, te rog !

- ... Ewa'y. Însă aș prefera să rămâi cu înfățișarea umană !

- Îți promit că e prima și ultima dată când îmi mai vezi această înfățișare.

Apoi se întâmplă ceva neașteptat. Deodată se trezi trântit la pământ cu Sim deasupra lui, ținându-l între ochi cu ceva asemănător unui revolver. Recunoscu arma: era un kewlak, o armă fonică cu trei nivele. Așa ceva nu se folosea decât pe planeta Entoria. Îl trecură fiorii. Fusese prins.

- Cine dracu' ești și ce vrei de la mine ? Dădu să ridice mâinile pentru a se lupta cu ea, dar îi lipi kewlak-ul de frunte.

- Nici o mișcare Ewa'y dacă nu vrei să-ți prăjesc creierul ! Sunt colonel Hatoos din Elita Cavaleriei Pleiadelor. În numele Castei ești arestat pentru dezertare și părăsirea familiei în vreme de război.

Între timp, Sim luase și ea înfățișarea reală.

- Pe naiba colonel ! Ewa'y se strâmbă și râse sarcastic.

- Ce vrei, a început să-mi placă și mie viața pe-aici și denumirile ciudate care le au oamenii. De altfel, văd că și ție. Atât de mult, încât te-a excitat ideea de a fecunda o femelă umană. Adevărul e că și mie mi-a făcut plăcere să fiu fecundată de un entorian cu formă umană. Îți mulțumesc pentru asta și... pentru serviciul făcut rasei entoriene.

- Atunci, ridică-te de pe mine, Hatoos ! Măcar atâta merit dacă zici că ți-a plăcut să fii cu mine.

Îl eliberă.

- Nu încerca vreo prostie ! Te asigur că nu voi ezita să folosesc kewlak-ul !

- E-n regulă ! Spune-mi și mie cum ai ajuns aici și despre ce serviciu vorbești ?

Hatoos râse.

- Îți amintești adolescența aia drăguță care te-a ajutat să fugi de pe Entoria ? Ei bine, eu eram ! Și nu mai fi așa dezamăgit Ewa'y ! În curând vei fi tatăl unui mascul entorian de toată frumusețea.

- Ce tot spui ?

- Se vede că cei 100 de ani petrecuți aici te-au ținut departe de ce s-a întâmplat acasă. Și trebuie să recunoști că nici nu te-ai străduit prea mult să afli, deși puteai. Sărmane Ewa'y ! Tu care-ți doreai atât de mult să te întorci acasă !

- Încă îmi doresc Hato, dar nu am vrut să știu nimic din ce e acasă! În primul rând că astfel m-ar fi reperat – sigur, nu știam că cineva de-acolo este deja aici – iar în al doilea rând, chiar dacă aș fi găsit o frecvență protejată, ce-aș fi putut să aflăm ? Cător entorienii le-au mai fost eliberate sufletele ?!

- Aici ai dreptate ! Dar îți spun un lucru Ewa'y: nu-ți mai dori să te întorci acasă! Probabil că acum entorienii au pierit deja iar Entoria nu mai înseamnă ACASĂ.

- Cum ai călăuzi ?! făcu Ewa'y repezindu-se spre ea.

- Hei, hei, ușurel ! Hato ținea kewlak-ul îndreptat spre el.

- Îmi pare rău, dacă te-am speriat. Însă...

- Acum aproape trei cicluri, când Castele Pleiadelor se afla foarte aproape de victorie prin capitularea inamicului, s-a întâmplat un lucru neașteptat. În ajutorul Grupului Celor Cinci Imperii au venit cei din sistemul stelar Alpha Centauri. Nu știu ce le-a promis Grupul, dar a reușit să-i atragă în luptă de partea lor. Copleșite de o flotilă mult mai numeroasă și mai bine înarmată, planetele Castei au început să cadă una după alta. Intuind dezastrul ce avea să urmeze – Grupul nu lua niciodată prizonieri, el învingea sau pierdea ! – Liderul Entoriei a luat atunci decizia ca măcar una din rasele Castei Pleiadelor să fie salvată ! Consiliul s-a întrunit în secret și a hotărât să trimită un mascul și o femelă pe o altă planetă pentru perpetuarea speciei. Terra era cea mai apropiată și cea mai propice. Însă această operațiune nu se putea desfășura ca atare. Grupul Celor Cinci Imperii și centaurienii ar fi aflat cu siguranță și ne-ar fi luat urma. Riscul era mult prea mare, existând pericolul de a fi implicată și Terra în conflict. Nimeni nu dorea să implice o rasă inteligentă într-un război care nu era al ei. Terrienii au deja problemele lor! Și s-a decis că trebuie să aibă loc "dezertarea" unui membru al Elitei – adică tu – urmată de trimiterea altuia pentru "arestat" – adică eu.

- Ei bine, m-ai arestat ! Acum ce ai de gând ?

- Chiar te-am speriat !

- Bineînțeles ! Doar știi bine care este pedeapsa pentru dezertare pe timp de război.

- Eliberarea și decăderea din drepturile existențiale ! Sufletului tău nu i s-ar mai fi permis nici o reîncarnare iar dacă ar fi fost detectat în trupul unui alt entorian, acela ar fi avut aceeași soartă ca și tine.

- Și-ai fi vrut să nu mă sperii !

- A fost o glumă ! Dar avem o misiune de îndeplinit Ewa'y, o misiune foarte importantă și nobilă. Noi suntem ultimii reprezentanți ai rasei entoriene și am fost aleși să o perpetuăm pentru a nu dispărea.

- Adică...

- Exact, colonizarea Terrei. După o vreme va deveni a doua noastră casă, a doua Entoria.

- Bine dar... Hato... să distrugi o întreagă rasă inteligentă. Crezi că Universul va accepta o asemenea interferență ?

- Cine a spus că îi vom distruge Ewa'y? Vor fi înlocuiți în mod natural. Terrienii mor repede, iar eu cu tine, viitorul tău fiu și urmașii noștri vom putea renaște aici rasa entoriană.

- Un incest !

- Evoluția, instinctul de supraviețuire, ne obligă uneori la lucruri neplăcute sau nepermise de conștiința noastră. Cunoști povestea terrienilor. Civilizația lor s-a născut dintr-un incest: Adam și Eva, Cain și Abel, fiii lor. Așa a început totul pentru ei. La fel va

(re)începe și pentru noi! Ak'ir va veghea asupra noastră chiar și de-acolo, de la 400 de ani lumină.

- Hm! Ce ironie! zâmbi Ewa'y. Mie începuseră să-mi placă terrienii.

- Civilizația lor oricum va dispărea mai devreme sau mai târziu. E legea Universului! Dar ia privește-i! În ritmul acesta au toate șansele ca în următorii 150 de ani să se autodistrugă și să transforme planeta într-o imensă bucată de rocă moartă. Într-un fel îi înțeleg și îi compătimesc ! Să fii singura rasă inteligentă pe o rază de mai bine de 200 de ani lumină te face să pierzi simțul valorii, a ceea ce înseamnă Planeta Mamă pe care te-ai născut și ai evoluat. Poate că un război cu o altă rasă inteligentă le-ar fi prins bine. Poate că așa ar fi înțeles cât de mult înseamnă să ai o casă a ta și să nu fii pribeag printre galaxii.

- Și rasa noastră a pierit Hato! De ce crezi că suntem îndreptățiți să-i judecăm pe ei?

- Dar nu ne-am autodistrus! Entorienii și toate celelalte rase ale Castei Pleiazilor au pierit angrenate într-un război pe care nu l-au vrut și pe care au încercat să-l evite din răspuțeri. Iar Entoria era venerată și respectată la fel de mult ca Ak'ir, zeul tuturor pleiazilor. Pe când ei... Poate că nu avem dreptul să-i judecăm, dar ei ce drept au să distrugă o planetă care nu este numai a lor? Terrienii trăiesc împreună cu alte mii de specii de viețuitoare. De ce să dispară odată cu ei? Dacă nu știi să respecti și să păstrezi ceea ce ai, vei rămâne fără. O altă lege nescrisă a Universului. Stadiul lor de evoluție spirituală și morală este de-a dreptul mediocru. Ei sunt dinozaurii, iar noi, viitoarea specie dominantă, meteoritul. Singura diferență e că dispariția lor nu va mai avea loc la fel de brusc și de violent !

12-18 decembrie 2000